

RETTENS DOM (Første Afdeling)
30. november 1995

Sag T-507/93

Paulo Branco
mod
Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – liste over forfremmelsesværdige tjenestemænd – overflytning til en anden institution – bebyrdende retsakt – retlig interesse – erstatningspåstand – afvisning«

Fuldstændig gengivelse på portugisisk . . . . . II - 797

Angående: Påstande om

- annulation af den ved Revisionsretten fulgte forfremmelsesprocedure for 1993, for så vidt som sagsøgeren er blevet udelukket herfra
- tilkendelse af erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren hævder at have lidt på grund af tjenstlige fejl begået af sagsøgtes administration i forbindelse med forfremmelsesprocedurerne for 1992 og 1993.

Udfald: Afvisning.

Resumé af dom

Efter at sagsøgerens klage over den ved Revisionsretten fulgte forfremmelsesprocedure for 1992 var blevet afvist, anlagde han sag med påstand om annullation af »den ved Revisionsretten fulgte forfremmelsesprocedure for 1992«, som Retten afviste ved kendelse af 20. juli 1994 (sag T-45/93, Sml. Pers. II, s. 641). Sagsøgerens appel af denne kendelse blev forkastet ved Domstolens kendelse af 28. juni 1995 (sag C-258/94 P, Sml. I, s. 1609).

Den foreliggende tvist var opstået i forbindelse med forfremmelsesproceduren for 1993. Den 25. marts 1993 blev der offentliggjort en liste over forfremmelsesværdige tjenestemænd, hvorpå der var anført bemærkningen »udfærdiget den 1. april 1993«, fra hvilken dato sagsøgeren var tjenestemand ved Kommissionen og derfor ikke længere var ansat ved Revisionsretten. Da sagsøgerens navn ikke var anført på denne liste, indgav han en klage, hvori han hævdede at have lidt et tab og krævede at blive optaget på listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd for at kunne blive forfremmet med virkning fra en dato forud for den 1. april.

Efter at klagen udtrykkeligt var blevet afvist, anlagde sagsøgeren nærværende sag.

Annulationspåstandene

Formaliteten

Retten bemærkede, at en bebyrdende retsakt er en afgørelse, der afføder bindende retsvirkninger, som umiddelbart og uden videre berører sagsøgerens interesser i den forstand, at hans retsstilling derved ændres væsentligt. Retten bemærkede endvidere, at vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (vedtægten) ikke

hjemler nogen ret til forfremmelse, selv ikke for de tjenestemænd, som opfylder samtlige betingelser for at kunne blive forfremmet (præmis 28).

Henviſning til: Retten, 9. februar 1994, ſag T-3/92, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 83, præmis 50; Retten, 30. november 1994, ſag T-558/93, Düchs mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 837, præmis 36.

Det var ubestridt, at ſagsøgeren ikke længere var ansat ved Revisionsretten på den dato, da listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd blev offentliggjort og heller ikke på det tidspunkt, hvor afgørelserne om forfremmelse sædvanligvis har virkning (præmis 29, 30 og 32).

Retten fastslog, at der ikke i den foreliggende ſag forelå en retsakt, som berørte ſagsøgerens retsſtilling eller var bebyrdende for ham. Denne konklusion kunne ikke afkræftes af dommen i ſagen Marcato mod Kommissionen, som ſagsøgeren havde henviſt til for at godtgøre, at han havde retlig interesse i at anfægte listen af 25. marts 1993. Løsningen i nævnte dom, som forudsætter, at en tjenestemand ville kunne have været forfremmet, ſåfremt han var blevet optaget på den omtvistede liste, kan ikke overføres til denne ſag, eftersom ſagsøgeren, da han havde forladt Revisionsretten, ikke længere var ansat ved institutionen og derfor ikke kunne forfremmes af Revisionsrettens ansættelsesmyndighed det pågældende år, selv om han havde været opført på den første liste over forfremmelsesværdige tjenestemænd. Dommen i ſagen Valverde Mordt mod Domstolen, som ſagsøgeren ligeledes havde påberåbt ſig for at godtgøre, at han fortsat havde retlig interesse, selv om han i mellemtiden var blevet overflyttet, var ligeledes uden relevans ſom følge af den omſtændighed, at overflytningen i nævnte ſag, i modsætning til ſituationen i den foreliggende, først var ſket efter anlæggelse af ſag ved Retten (præmis 32 og 33).

Henviſning til: Retten, 5. december 1990, ſag C-82/89, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 735; Retten, 27. juni 1991, ſag T-156/89, Valverde Mordt mod Domstolen, Sml. II, s. 407.

Annulationspåstandene måtte derfor forkastes, uden at det var nødvendigt at tage stilling til, hvorvidt de var begrundet (præmis 34).

Erstatningspåstandene

Formaliteten

Retten udtalte, at det fremgår af fast retspraksis, at når der anlægges sag både med påstand om annullation af en retsakt og om tilkendelse af erstatning for den skade, som denne akt har forårsaget, er påstandene i den grad knyttet til hinanden, at en afvisning af annullationspåstanden medfører afvisning af erstatningspåstanden (præmis 42).

Henvisning til: Retten, 24. juni 1992, sag T-11/90, H.S. mod Rådet, Sml. II, s. 1869, præmis 25; Retten, 1. juli 1994, sag T-505/93, Osório mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 581, præmis 37; Retten, 15. februar 1995, sag T-112/94, Moat mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 135, præmis 30.

Retten udtalte, at den ovenfor konstaterede afvisning af annullationspåstanden måtte medføre afvisning af erstatningspåstanden, for så vidt som den vedrører retsakter, som er vedtaget i forbindelse med forfremmelsesproceduren for 1993 (præmis 43).

Da det i øvrigt drejede sig om en adfærd, som ikke indebar, at der blev truffet en afgørelse, udtalte Retten, at den administrative procedure skal omfatte to etaper, nemlig en ansøgning og en klage. Det er kun den udtrykkelige eller stiltiende afvisning af en ansøgning om erstatning, som udgør en bebyrdende afgørelse, der kan gøres til genstand for en klage, og det er først efter afvisningen af klagen, at der kan anlægges erstatningsøgsmål ved Retten (præmis 44).

Henvisning til: Retten, 25. februar 1992, sag T-64/91, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 243, præmis 30-35.

Retten udtalte, at de to skrivelser, som sagsøgeren havde sendt til den sagsøgte institutions administration, ikke indeholdt nogen henvisning til »en vedvarende adfærd« eller de heraf følgende tab. Den administrative procedure havde derfor ikke omfattet de to etaper, der er foreskrevet i vedtægtens artikel 90. Disse påstande måtte derfor ligeledes afvises (præmis 45).

Retten udtalte, at sagsøgerens søgsmål, der var anlagt til prøvelse af forfremmelsesproceduren for 1992, var blevet afvist. Det fulgte heraf, at erstatningspåstanden, for så vidt som de påberåbte tab var forbundet med forløbet af forfremmelsesproceduren for 1992, derfor også skulle afvises (præmis 46).

Retten udtalte, at sagsøgeren forud for sagsanlægget ved Retten aldrig havde indgivet en klage, hvori han havde henvist til andre tab lidt i 1992, og at den klage, som han havde indgivet over forfremmelsesproceduren for 1992, ikke kunne fortolkes som henvisende til sådanne tab. Den administrative procedure var derfor ikke forløbet som foreskrevet i vedtægtens artikel 90 og 91 (præmis 47).

Sagsøgerens erstatningspåstande måtte derfor afvises i det hele (præmis 48).

Påstanden om omgørelse af forfremmelsesproceduren for 1993

Retten udtalte, at det fremgår af fast retspraksis, at Fællesskabets retsinstanser ikke uden at gribe ind i ansættelsesmyndighedens beføjelser kan udstede påbud til en fællesskabsinstitution. Retten kunne derfor ikke pålægge Revisionsretten at omgøre forfremmelsesproceduren for 1993. Sagsøgerens påstand herom måtte derfor afvises (præmis 49).

Henvisning til: Retten, 8. juni 1995, sag T-496/93, Allo mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 405, præmis 31 og 32.

Konklusion:

Sagen afvises.